

[Qvist Jørgensen]

faringerne fra 1985, da vi senest havde en række ændringsforslag til behandling, fortæller os, at vi skal være meget grundige og meget sikre under udvalgsarbejdet, før loven gøres færdig til vedtagelse. Der er utvivlsomt brug for tekniske opklaringsrunder under udvalgsarbejdet, og jeg forstår, at den første af disse runder faktisk allerede er under planlægning.

Det er først og fremmest ophavsretslicensen eller lidt mere folkeligt udtrykt tvangslicensen, der har givet anledning til store problemer. Copy-Dan-afgiften er ikke nogen populær afgift, selv om det skulle være indlysende, at brugerne af udenlandsk tv skal betale for den vare, som de modtager.

De problemer, som opstår, har især knyttet sig til tallet 25 tilslutninger som afgrænsning for, hvem der skal betale, og hvem der ikke skal betale. Men samtidig har det også givet anledning til store problemer, at principper i boliglovgivningen støder sammen med principper om ophavsretslicensen. Det sidste er jo også anledningen til, at ministeren nu har stillet ændringsforslag vedrørende lovens § 22 a, uden at de store problemer derved synes at blive løst.

Socialdemokratiet mener ikke, at ministeren har fundet de rette løsninger. Den nye formulering vil føre til kaotiske tilstande i boligsektoren, og vi vil henvise til de synspunkter, der allerede nu er modtaget fra Boligselskabernes Landsforening. Vi er i Socialdemokratiet klar over, at uanset hvilken løsning der findes, kan det give anledning til problemer, men vi er indstillet på, at der skal findes en løsning, der er hensigtsmæssig både for brugerne af udenlandsk tv og dem, som gennem ophavsretslicensen har krav på betaling for deres arbejde i henhold til Bernerkonventionen.

Allerede her ved førstebehandlingen vil jeg på Socialdemokratiets vegne annoncere, at vi vil stille forslag om, at afgiften, som vi i henhold til konventionerne skal inddrive, med det provenu, som vi nu kender, søges inddrevet ved betaling over licensen. Herved opnås, at flere kommer til at bære byrden, der til gengæld ikke bliver så stor for den enkelte, og vi undgår den indlysende uretfærdighed, der er indbygget i det nu kendte og meget omtalte 25 modtagere-princip. Det princip virker meget provokerende på de mennesker, der har valgt at gå sammen om en fællesantenne, altså typisk mennesker, der bor i almennyttige boliger, men også andre.

Vi mener, at det er indlysende rigtigt, at kunstnere skal have penge efter de internationale konventioner, og vores forslag går i al sin enkelhed ud på, at beløbet til kunstnerne beregnes, og at man sørger for, at de får det. Udgifterne beregnes og inddrives over licensen eller licenslignende ordninger. Jeg kan forstå, at vi her ikke kan finde tilslutning hos ministeren, men lad os nu se. I hvert fald vil jeg ikke håbe, at kultur- og kommunikationsministeren – og for så vidt heller ikke boligministeren – allerede på nuværende tidspunkt har lagt sig for fast på et kategorisk standpunkt, som kan komme til at blokere for mere rimelige løsninger. Men lad os kigge på det under udvalgsarbejdet.

Ophavsretten i forbindelse med edb-programmer og de øvrige forslag vil vi naturligvis se positivt på under udvalgsarbejdet, og vi har ikke umiddelbart de samme bemærkninger og indvendinger, som vi har haft mod den anden del af forslaget.

Jeg vil herefter vende mig til det til lovforslagskomplekset knyttede forslag om en ophavsretlig afgift på 5 pct. ved erhvervsmæssigt videresalg af kunstværker. Der er tale om et forslag, som vi er rimelig bekendt med, og hvis idé vi tilslutter os, men vel at mærke med nogle forbehold. Vi finder det vigtigt at finde frem til den mest hensigtsmæssige formulering og den rigtigste fordeling af en nødvendig støtte til udøvende kunstnere.

Vi finder, at der er for megen automatik indbygget i begge forslag i retning af, at de, der opnår at sælge til ordentlig pris og sælge jævnlige, får en ekstra fortjeneste, mens den kunstner, der er under udvikling, ikke rigtig får noget ud af nærværende formuleringer. For os at se har de foreliggende forslag for meget Matthæuseffekt, nemlig at den, som er meget givet, skal endnu mere gives, og der er for lidt af en understøttelse til de ringest indtjenende indbygget i forslagene.

Noget andet er, at for os i Socialdemokratiet synes der at tegne sig et stort og byrdefuldt administrationsapparat, som måske vil sluge for store dele af det – trods alt beskedne – provenu, forslagene kan forventes at indbringe, og jeg kan forstå, at kulturministeren har den samme betænkelighed. Også det vil vi kigge på.

Konkluderende vil jeg sige, at vi ikke er afvisende, men noget forbeholdne over for lovforslagene i den foreliggende form.